

[Rager.]

gentet til Arbejdsløshedskassen for lige saa langt et Tidsrum som det, i hvilket Understøttelse oppebæres“.

Altsaa, man kan vedtage at betale $\frac{3}{4}$ af Kontingentet til Arbejdsløshedskassen for lige saa langt et Tidsrum som det, i hvilket Understøttelse oppebæres. Det staar i Umidlæbbar Tilslutning til det foregaaende, det er ikke en Linie om at gøre, det hele fylder kun nogle faa Linier. Og saa har det ærede Medlem læst det første, men ikke faaet læst den sidste Linie med! Der er ikke en Gang et Citationstegn, der er ikke et Komma, der er overhovedet intet, der skiller det fra det foregaaende — og saa siger det ærede Medlem: Kan vi vente et Cirkulære? Mon man ikke hellere skulde sige: Kan vi ikke vente, at selv ærede Medlemmer, der gerne vil kritisere ud af karsken Bælg, dog læser igennem, hvad det er, de kritiserer!

Det ærede Medlem Hr. Krag rejste et Spørgsmaal, som i og for sig med Rette kan rejses, nemlig Spørgsmaalet: Hvor skal Pengene komme fra? Et saadant Spørgsmaal kan naturligvis altid med Rette rejses. Det kan være lettere eller vanskeligere at besvare, alt efter som Forholdene ligger. I Øjeblikket ser jeg ikke rettere end, at Arbejdsløshedsfonden vil kunne svare til den Del, som den skal bære; Kommunernes Andel er, selv om det naturligvis er Penge, dog forholdsvis — forholdsvis — beskedne, og hvad Staten angaar, har jeg forstaaet, at den højtærede Socialminister fra den højtærede Finansminister har Tilsagn om de Beløb, som falder paa Statens Kæppe.

Men naturligvis — Forholdene er vanskelige, det kan være, at Statens Indtægter paa visse Punkter kommer til at svigte, men vi maa ogsaa være klar over — og det er jo udtalt af andre fra dette Sted —, at Situationen i det hele taget er saa ekstraordinær, at mange Forhold, som man tidligere vilde afvise, nu maa tages op til Undersøgelse, Udveje maa prøves, og der kan selvfølgelig blive Tale om at foretage en midlertidig Inddragelse af Indtægtskilder og nye Skatteobjekter, som man normalt ikke vilde tænke paa. Men Forudsætningen for, at saadanne Muligheder skal tages op til Undersøgelse, maa rigtignok være, at der vises Villighed til Samarbejde fra alle Sider, og at der ikke sker en Afvisning med Hensyn til at bære den Del af Byrderne, som dog rettelig bør bæres af dem, der til syvende og sidst har den største Bæreevne, økonomisk set.

Det forekommer mig, at Socialministeren havde i saa høj Grad Ret i den

Paakaldelse af Samarbejde og Samhørighed, som Ministeren rettede til Folketinget og til hele Folket i sin Tale her forleden Dag. Jeg vil indrømme, at naar man ser tilbage gennem Tiderne, ser man, at der næsten altid er enten Krise, daarlige Tider eller forskellige andre Forhold, der gør, at „nu skal vi staa sammen“, og „nu skal vi gøre det ene og det andet“ — nu er det særlig vanskeligt. Den Slags misbruges altid, og derved bliver Betydningen tidt fladet ud; men jeg vil dog sige, at denne Tid er saa ekstraordinær, at naar Paakaldelsen lyder her, skal vi ikke tage den som de Vanelydbølger, vi ellers faar ind ad Ørene. Vi lever under særlig vanskelige Forhold, og det er ikke morsomt at skulle gaa med til yderligere Udgifter, naar man ved, at store Dele af Folket har Vanskeligheder nok i Forvejen med, hvad de skal skaffe. Men dér er Kravet, det nødvendige Krav, og det forekommer mig — og det har jeg heller ikke hørt det ærede Medlem Hr. Krag tage til Orde imod —, at det, der her kræves, er et Minimum. Vi kan være kedede af, at vi ikke har en anden Ordning, men vi maa erkende, at det har vi ikke, og vi maa bøje os for den deraf følgende Nødvendighed.

Jeg tillod mig i Gaar at nævne nogle Ord om Smaaskibene. Det ærede Medlem Hr. Krag knyttede i Dag nogle Bemærkninger dertil. Den højtærede Socialminister meddelte ikke noget derom i sine Udtalelser i Dag, men jeg tror sikkert, jeg kan gaa ud fra, at den højtærede Socialminister har bragt Spørgsmaalet videre til Søfartsministeren, og jeg ventede i og for sig heller ikke, at dette Spørgsmaal skulde berøres nærmere under denne Debat.

Dernæst kom det ærede Medlem ind paa Spørgsmaalet om praktiske Resultater. Jeg forstod, at medens det ærede Medlem Hr. Krag havde haft mange praktiske Resultater, skulde den nuværende Socialminister i Modsætning dertil ikke kunne rose sig af saadanne. Naa, nu er det jo et Spørgsmaal, naar man roser sig af praktiske Resultater, om de altid er Rosen værd. Det skal jeg nu imidlertid ganske lade ligge, men jeg vil dog have Lov at sige her, at det ærede Medlem Hr. Krag jo nok har haft større Lethed ved at faa praktiske Resultater, fordi det ærede Medlem formentlig har siddet med et i hvert Tilfælde nogenlunde enigt Flertal i begge Rigsdagens Ting, den Gang det ærede Medlem opererede fra Indenrigsministerpladsen. Og det er jo ikke netop de Forhold, der er beskaaret den nuværende højtærede Socialminister.

Jeg forstaaer i og for sig ikke, at det